

Bora nabeschouwing

maart 2010

Bora was een hele speciale hond die kon genieten van de kleine dingen in haar leven.

We leerden Bora kennen eind 2005. Ze woonde toen nog bij haar vorige eigenaren in Bakel en was ongeveer 3 jaar oud. Ze hadden haar overgenomen van iemand die haar van een broodfokker had gered. Wat er in haar jeugd jaren met haar gebeurd is, hebben we nooit kunnen achterhalen.

Bora was een erg timide maar zeer lieve hond. Het duurde een paar dagen voordat je haar vertrouwen had gewonnen maar had je dat eenmaal, dan was het een hele grote knuffel.

In november 2005 is Bora vlak bij ons de straat overgestoken en is aangereden door een auto. Gelukkig was het een schampschot maar dan nog, ze had er een gebroken voorpoot aan overgehouden. Haar baasjes hebben ons toen om advies gevraagd.

Bora heeft 6 weken in haar hok buiten stil moeten liggen zodat haar poot kon genezen. We hebben haar toen verschillende keren opgezocht.

In februari 2006 is ze voor het eerst bij ons komen logeren. We kenden haar toen nog niet voldoende om haar reacties in te schatten en tijdens het maken van een groepsfoto hebben we haar even los gelaten. Bora stond op en liep weg, richting een drukke weg. We zijn nog nooit van ons leven zo geschrokken als toen. Met een hele voorzichtige omweg en veel praten hebben we haar tegen kunnen houden. Het zou ons niet gebeuren dat ze nogmaals onder een auto liep.

In dat jaar is Bora nog verschillende keren komen logeren. Ze had erg veel last van entropion aan beide ogen en liep constant met half dichtgeknepen en tranende ogen rond. We hebben erop aangedrongen haar daaraan te laten opereren. Dat is toen ook gebeurd tijdens twee operaties waarna ze meteen is gesteriliseerd.

Ze knapte daar zienderogen van op en zag de wereld ineens een stuk ruimer. En toch waren de paar daagjes die ze bij ons verbleef, telkens niet lang genoeg om haar aan je te binden. Ze zocht haar eigen weg en was wat afstandelijk. Alleen met veel geduld kon je haar naar je toe lokken.

In september 2006 zijn haar baasjes getrouwd en die middag hebben we haar nog meegenomen voor op de foto. Ik heb haar goed vastgehouden want zwarte berners en een witte trouwjurk, dat matchte niet.

Al snel daarna kondigde de eerste baby in haar familie zich aan. Die werd ouder en ging lopen. Maar Bora vond dat maar niks, ze wilde haar rust, en die kreeg ze alleen in haar buitenhok waar kleine Huub niet bij kon. Haar leefruimte werd steeds kleiner. Dit was geen leven voor haar en met alweer een tweede baby op komst, vonden haar baasjes het beter om een ander thuis voor haar te gaan zoeken waar ze meer op haar gemak zou zijn.

Ze hebben onze hulp ingeschakeld om te bemiddelen en hebben haar als herplaatser bij ons op de site gezet. Maar met een leeftijd van toen al ongeveer 7 jaar, een onbekend verleden en een flinke medische geschiedenis, zou het niet eenvoudig zijn om haar te herplaatsen.

Dit lukte inderdaad niet en wij hebben besloten Bora zelf in huis erbij te nemen. Van alle logeerhonden paste zij het beste bij Happy en bij ons. Haar rustige en lieve karakter sprak ons heel erg aan. Ze was onze eerste herplaatser.

Maar op zo'n leeftijd gaat de medische kant meetellen en de problemen lieten niet lang op zich wachten. Bora begon, al na enkele weken dat ze bij ons was, flink te bloeden uit haar neus. Dat probleem had ze bij haar baasjes ook al, maar gedacht werd dat dat kwam door het kapot bijten van een plastic emmertje. Grote klodders bloed niesde ze op. Dat kon niet alleen een gesprongen bloedvat zijn. Haar ontlasting was ook zwart ten teken dat ze bloed inslikte. Haar hematocrietwaarde was ernstig gedaald en dat betekende dat ze bloedarmoede had.

We hebben in een specialistische kliniek in Etten-Leur een rhinoscopie uit laten voeren. In de neusholte had zich een gat gevormd, waarschijnlijk veroorzaakt door een schimmel die zich daar doorheen gevreten had. Deze zou ook in de voorhoofds-holte hebben kunnen zitten maar daar zouden ze alleen bij kunnen als ze een paar gaten in haar schedel zouden boren. Hier wilden we niet aan beginnen.

Gelukkig zijn daarna de bloedingen niet meer teruggekomen en we dachten van de problemen verlost te zijn, maar niet voor lang.

Slechts enkele dagen daarna scheurde ze de voorste kruisband in haar linkerknie. Weer vette pech. Wat te doen met een hond op die leeftijd? We hebben besloten haar een kans te gunnen en hebben haar via de oude methode laten opereren. We hadden bewust voor die methode gekozen omdat Bora toch al geen drukke hond was en een stevigere constructie voor haar niet nodig was. De binnenste meniscus werd tevens weggehaald.

De operatie slaagde maar Bora herstelde daarna niet goed. Eind januari 2009 zijn we begonnen met fysiotherapie. Dat vond ze helemaal niet leuk en vooral de onderrug deed haar pijn. Na een aantal sessies zijn we gestopt hiermee en ook de aquatherapie hebben we niet doorgezet nadat we hadden gemerkt dat dit voor haar te belastend was.

Daarvoor in de plaats zijn we met haar gaan lopen, verschillende keren per dag korte stukjes. Het ging erg langzaam vooruit en we hebben getwijfeld of het allemaal wel goed zou komen. Pas eind maart zagen we enige verbetering maar inmiddels had zich al artrose opgebouwd in de knie en waarschijnlijk ook al in de voorpoot.

Naarmate ze beter begon te lopen, werd ze ook lossier. We hoorden haar voor het eerst in haar leven blaffen en dachten dat ze dat niet eens kon of dat haar dat vroeger hardhandig afgeleerd was.

Haar toenadering naar mensen werd stukken beter, zeker als iemand een koekje voor haar neus hield. Dat kon ze hardhandig aanpakken en dat heeft het baasje aan den lijve ondervonden doordat zijn duim klem kwam te zitten tussen Bora's tanden en een toegestoken spruitje. Hij heeft een half jaar met een zwarte nagel rondgelopen.

Bora was een heel tevreden en zachtaardige hond. Als je haar wilde aaien, ging ze meteen op haar rug liggen, misschien ook wel uit onderdanigheid. Ze vond eigenlijk alles wel goed, behalve borstelen. Ze wilde niet dat je aan haar achterhand of aan haar staart kwam en dat was heel typerend. Dat ze misschien ooit wel pups heeft gehad, konden we duidelijk merken, want ze vond piepbeestjes heel interessant en reageerde ook op puppygeluiden op de TV. Als je haar een pluchen beestje gaf, pakte ze die heel voorzichtig in haar bek en sjouwde ermee naar haar plaats.

Ze kon heerlijk liggen knorren, dat specifieke geluid dat ze maakte tijdens het slapen en als je haar kroelde.

Bora vond het gezellig om tijdens de wandelingen een tussenstop te maken en samen met Happy aan een eiken stok te gaan liggen knagen. Dat intermezzo hoorde er gewoon bij. 's Avonds mocht ze altijd het puddingbakje uitlikken en ze was verzot op mandarijntjes en appeltjes.

In oktober 2009 zijn we nog een weekendje naar Ameland geweest, voor haar waarschijnlijk de eerste blik op de zee en het strand.

Goed lopen heeft ze na haar operatie nooit gedaan en eind 2009 begonnen we tekenen van slijtage te zien. Ze liep nog wel mee maar heel langzaam. Ze liet niet zien of ze pijn had maar volgde je waar je ook heen liep. Lange wandelingen konden we toen al lang niet meer maken maar Bora vond het heerlijk om bij mij voor in de auto te springen voor een korte wandeling.

Door het slechte weer deze winter heeft Bora heel veel binnen moeten liggen, stil in haar mand. Dat heeft haar spieren geen goed gedaan en de afgelopen maanden is ze hard achteruit gegaan. We zagen al dat ze het eind van dit jaar niet meer zou halen.

Maar dat haar afscheid veel eerder zou komen, hadden wij nooit kunnen vermoeden.

Haar poten begonnen het te begeven en het kan niet anders zijn, dan dat ze pijn had. Dit, ondanks de speciale voeding, de ontstekingsremmers en de supplementen.

Slechts 4 dagen na het overlijden van Happy heeft Bora waarschijnlijk bij het proberen op te staan, de voorste kruisband in haar rechterknie doorgescheurd. Dit werd ook bevestigd door de dierenarts.

Haar al zwakke andere achterpoot, en haar ernstige artrose, zouden haar hebben belemmerd om nog te kunnen lopen als ze aan haar kruisband zou zijn geopereerd. Dit wensen wij geen enkele hond toe en, alhoewel Bora verder mentaal gezond was en zeker nog niet levensmoe, hebben we besloten haar een pijnlijke toekomst vol met ongemakken te besparen.

We hebben haar 8 maart 2010 rustig in laten slapen.

We waren nog niet eens over het verlies van Happy heen en dan komt zo'n tweede afscheid extra hard aan.

Bora is relatief weinig bij de dierenarts geweest, voor zover wij na kunnen gaan is dat ongeveer 10x geweest. Ze heeft 4 operaties ondergaan (daarvoor misschien ook al enkele).

Bora was vooral duur in speciale voeding, voedingssupplementen en ontstekingsremmers. Haar medische kosten (incl. medicijnen, speciaal voer en supplementen maar excl. ontworming en tekenpreventie) bedroegen in de anderhalf jaar dat ze bij ons gewoond heeft tijd ruim € 4.500,-.

Bora verdiende die kans en in de tijd die ze bij ons heeft gewoond, hebben we geprobeerd het haar zo comfortabel mogelijk te maken.

Bora, een prachtig karakter, een zeer lieve, geduldige en rustige hond. Ze gaf alleen maar, ze nam nooit iets.

Zo zullen we haar herinneren.